ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTILOR

SUPRA CREIER

Calculatorul Îndrăgostit

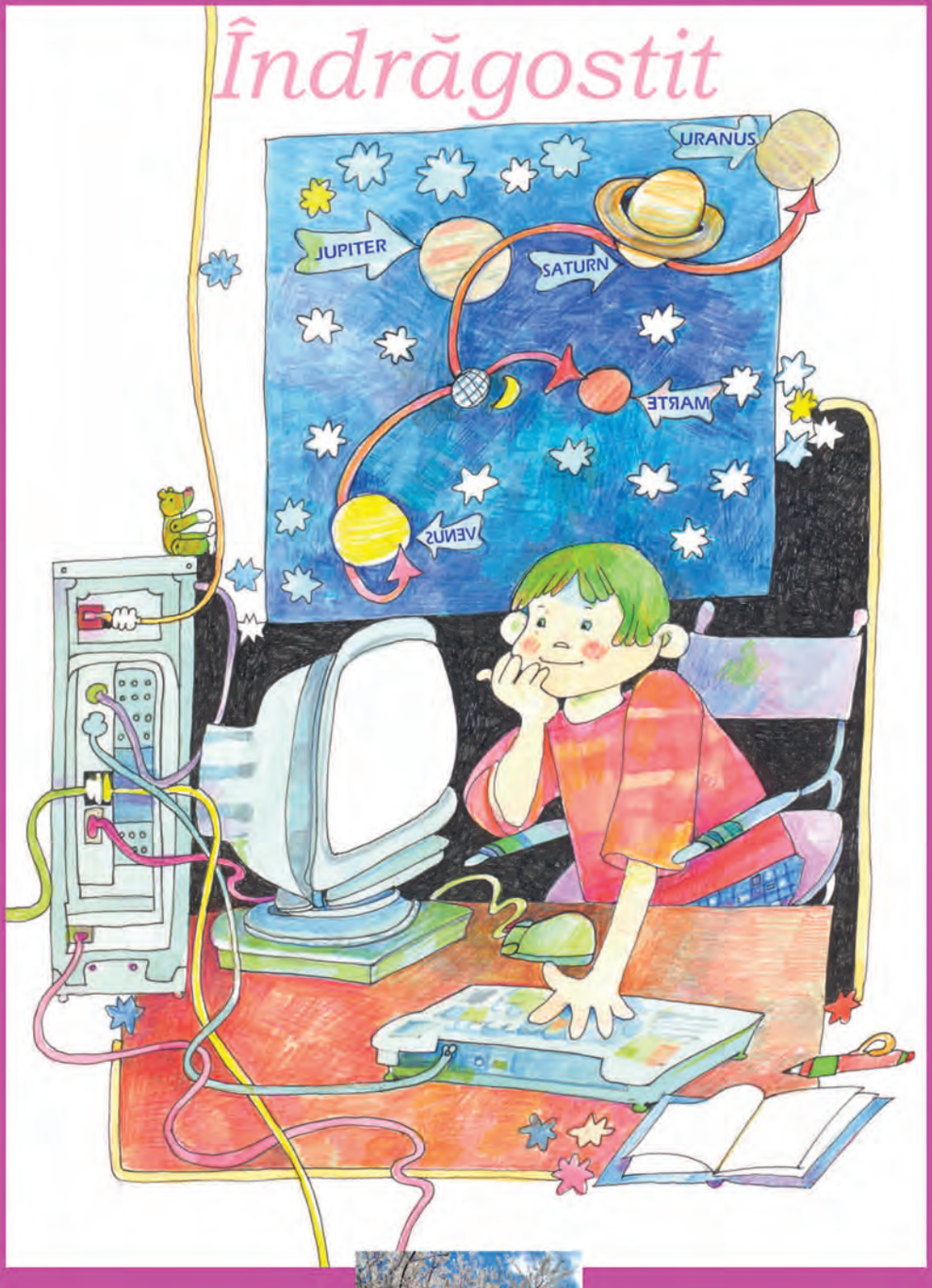

de DON CORESI

ePublishers

DON CORESI

SUPRACREIER CALCULATORUL ÎNDRĂGOSTIT

Nuvelă pentru copii şi adolescenţi

ePublishers

Această ediție electronică se difuzează gratuit prin Vodafone.

Coperta şi ilustrațiile: HADAI G. KLÁRA

© 2013 ePublishers
Toate drepturile rezervate.

© 2013 ePublishers
Toate drepturile rezervate.
Tel.: 021-260 0125, 021-312 8212
Fax: 021-312 8212
URL: http://www.epublishers.ro/
E-mail: info@epublishers.info
ISBN 978-606-8365-41-1

Made in Romania

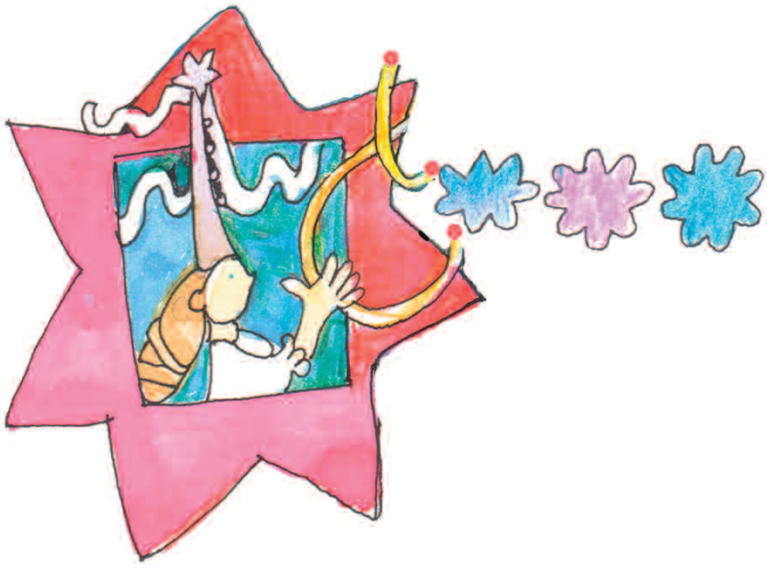

Se dedică Ralucăi Poenaru

Imnul Internetului

Conectați din toată lumea! Într-un Univers
de gânduri
Întâlnim în orice clipă oameni, fapte şi idei.
Trec, prin ochii electronici, vii imagini,
rânduri-rânduri:
Un ecran e-o lume-ntreagă – care-ți spune tot ce vrei.

Nesfârşită-ncrengătură de sisteme şi rețele,
Ca un creier ce-împânzeşte globu-ntreg în lung
şi-n lat,
Ca o minte ce uneşte fanteziile-ntre ele
Să putem vedea că lumea toată e un singur sat.

Fermecat e „şoricelul“, tastatura e vrăjită:
Apăsăm cu-un singur deget şi zburăm din loc în loc.
Doar în câteva secunde mii de case ne invită,
Mii de porți ne stau deschise, viața-i plină de noroc!

Devenim mai buni prieteni, uităm vrajbe şi războaie,
Pacea, liniştea, speranța cresc înalte-n patru zări:
Internetul e unealta Binelui ce straşnic taie
Chiar din rădăcini tot Răul cuibărit în mări şi țări.

LABORATORUL
DE
INFORMATICA

Satul global

– Acum, copii, în liniște ne deplasăm la Laboratorul de Informatică. În ora aceasta vom învăța ce înseamnă Internet.

Învățătoarea își pusese o rochie albă, foarte frumoasă, își lăsase părul despletit pe spate, cum nu îl purta de obicei. Parcă se gătise pentru o zi de sărbătoare.

Lui Luca i se păru că învățătoarea semăna în ziua aceea cu Cosânzeana, logodnica Vântului Turbat.

– V-ați îmbrăcat și v-ați coafat așa de frumos pentru această oră? o întrebă Luca plin de curiozitate.

Tânăra doamnă fu surprinsă de întrebarea lui.

– Da; consider că este o oră foarte importantă pentru voi toți, deci și pentru mine, pentru că Internetul anunță lumea viitorului. Dar cum de ți-ai dat tu seama?

Luca se ruși nă și nu mai spuse nimic.

Copiii intrară în Laboratorul de Informatică. Se așeză fiecare la o masă. Pe fiecare masă se afla câte un calculator. La aceste calculatoare învățau în mod obișnuit copiii din clasele mai mari, dar clasa lui Luca mai făcuse ore și în alte rânduri aici. Învățaseră să deschidă un calculator, să scrie o scurtă scrisoare, să facă operații matematice simple, precum adunarea și scăderea...

– Copii, deschideți calculatoarele!

Fiecare apăsă pe butonul corespunzător şi calculatoarele se deschiseră.

– Acum deschideți programul Netscape Navigator. Pentru aceasta, fixați săgeata mouse-ului pe simbolul acestui program şi apăsați de două ori pe butonul mouse-ului.

Copiii executau comenzile pe măsură ce le primeau. Doamna i-a învățat cum să-şi trimită unul altuia mesaje prin poşta electronică, după ce i-a acordat fiecăruia „o adresă“, numită adresă de e-mail, adică adresă de poştă electronică. Apoi le-a spus:

– Cum credeți că este posibil ca mesajele pe care le scrieți voi pe un calculator să ajungă să fie citite pe un alt calculator?

Laura, o fetiță cu ochii negri şi cu o codiță lungă, castanie, răspunse:

– Păi, calculatoarele sunt legate cu fire între ele!

– Foarte bună observația, zise învățătoarea. Într-adevăr, mesajul transmis este preluat de programul Netscape Navigator şi dirijat apoi din calculator în calculator, prin firele care leagă calculatoarele între ele, la destinație. Toate calculatoarele din această sală sunt legate între ele, astfel încât ele formează...

– O rețea de calculatoare, completă Dragoş, un băiat slăbuț, scund şi inteligent, care stătea în fundul clasei.

– Da, o rețea de calculatoare; aceasta este rețeaua noastră de calculatoare, adică rețeaua de calculatoare a şcolii; spunem că este o rețea locală.

– Dar şi Primăria are o rețea de calculatoare. Mama mea lucrează acolo şi ştiu, zise Violeta, cea mai înaltă din clasă.

– De ce nu-i trimiți un mesaj? zise învățătoarea.

– Dar rețeaua noastră este legată la rețeaua lor?

– Da, Violeta, zise învățătoarea. Aproape toate rețelele locale sunt legate între ele prin cabluri sau prin fibre optice şi formează rețeaua națională, adică rețeaua întregii țări.

Dragoş avu o curiozitate:

– Dar rețelele naționale, ale tuturor țărilor din Europa, sunt legate între ele?

– Tu ce crezi? zâmbi învățătoarea.

– Eu cred că da, că se leagă între ele şi formează rețeaua continentală a Europei; şi că toate rețelele continentale sunt legate între ele, formând rețeaua...

– Rețeaua...?

– Cum i s-ar putea spune? se strădui Dragoş să răspundă. ...Rețeaua Pământului sau rețeaua planetară...

Învățătoarea zâmbi:

– I se spune Internet şi într-adevăr, după cum singuri ați descoperit, Internetul este...

Violeta se grăbi să completeze:

– Internetul este rețeaua planetară de calculatoare prin care oamenii care lucrează la calculatoare pot să comunice între ei.

– Aşa este, aşa este. Sunteți nişte copii foarte inteligenți.

Dragoş întrebă:

– Dar cum se leagă rețelele continentale între ele? Nu cred că se pot lega prin cabluri sau fibre optice, care să treacă peste oceane şi mări...

– Se leagă prin unde radio, prin intermediul sateliților de comunicații, spuse Luca.

Învățătoarea le arătă apoi copiilor cum pot să vadă, fiecare pe ecranul propriului calculator, paginile de informații – aşa-zisele pagini de web – ale unor muzee din America, ale unor fabrici de jucării din Japonia, ale unor cunoscuți interpreți de muzică uşoară...

– Acum tastați (adică introduceți cu ajutorul tastelor) următoarea adresă de Internet: www.guv.ro; veți vedea pe ecran pagina de informații, numită şi „pagina de web“, a guvernului României. Nume, portrete, explicații. Orice copil sau orice om din lume poate să afle tot ce-l interesează despre guvernul țării noastre, în doar câteva secunde! Prin aceasta, distanțele se micşorează enorm şi putem spune că întreaga planetă a devenit – ca urmare a dezvoltării comunicațiilor la mare distanță, dar mai ales datorită Internetului – un fel de sat, în care ne simțim foarte apropiați unii de alții, chiar dacă unii dintre noi locuiesc în România, alții în Vietnam, alții în Argentina sau în Statele Unite ale Americii. Acestui „sat“ i se spune „satul global“.

Luca oftă:

– Ce bine ar fi dacă întregul Univers ar fi o rețea de rețele de calculatoare şi i s-ar spune „satul global“! Şi continuă în gândul lui: „Atunci în mod sigur aş putea discuta cu tatăl meu prin poşta electronică.“

– Nu ştiu însă cum ar circula informația, zise învățătoarea. Undele radio au viteza luminii. Or, dacă trimiți cu această viteză un mesaj pe Internet, el circulă suficient de repede; dar dacă-l trimiți fie şi la cea mai apropiată Stea, Alpha din Centauri, îi ia patru ani şi patru luni să ajungă acolo; iar răspunsul îl primeşti peste alți patru ani şi mai bine...

Luca se încruntă.

– Informația ar trebui să circule cu viteza gândului – şi atunci nu ar fi nicio problemă...

– Asta în poveşti, dragul meu, zâmbi învățătoarea.

– Nu, nu numai în poveşti, vru să spună Luca, dar îşi aminti că-i promisese Vântului Turbat că va păstra totul secret, aşa că nu mai spuse nimic.

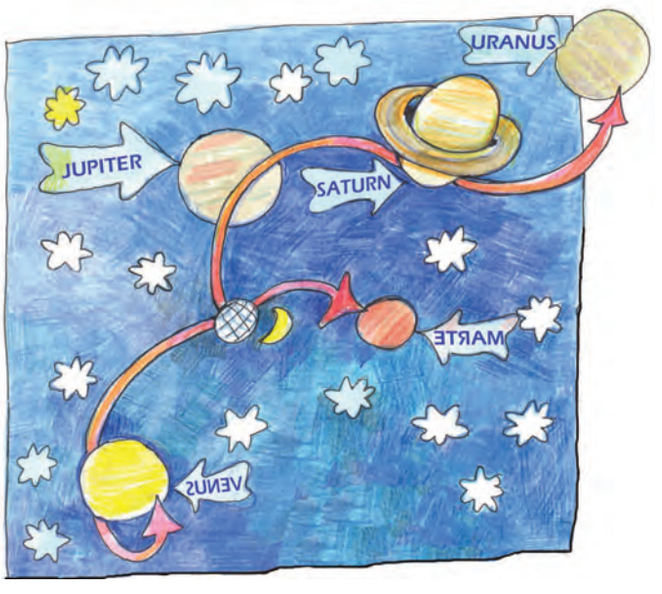

URANUS
JUPITER
SATURN
MARTE
VENUS

Cu drag, Cosânzeana

Doamna le mai arătă copiilor cum se caută informații pe Internet, folosind câteva cuvinte-cheie.

– De exemplu, vrem să ştim ceva despre ciocolată. Tastăm la „Căutări“ cuvântul ciocolată – care pentru această căutare devine cuvântul nostru cheie – şi apăsăm pe tasta „Caută“. Şi peste puțin timp primim o listă lungă cu titluri de „pagini de web“, adică de documente aflate în memoria calculatoarelor conectate la Internet în care apare cuvântul ciocolată. Rând pe rând, deschidem aceste documente şi citim până când considerăm că am aflat tot ce ne interesa despre subiectul căutat.

Luca tastă numele tatălui său, Undeanu, şi apăsă pe butonul „Caută“. Mare i-a fost mirarea când, în loc să-i apară pe ecran vreo informație, cât de mică, despre tatăl său, Domnul Undeanu, dispărut în pădurea Hotarele de câteva luni de zile, apăru chiar numele lui, în titlul de document „Scrisoare către Luca Undeanu“.

Apăsă pe butonul mouse-ului şi pe ecran îi apăru următorul text:

Către Luca Undeanu
Oriunde s-ar afla

Dragă Luca,

Nu ştiu dacă vei primi această scrisoare vreodată. Dar nu am idee cum să dau altfel de tine. Logodnicul meu, Vântul Turbat şi surorile lui se tem să te cheme din nou în ajutor, pentru ca nu cumva să-ți primejduiască viața. Ei spun că orice mică greşeală din partea ta ți-ar fi fatală în acest caz. Nici eu nu aş vrea să ți se întâmple ceva, în niciun caz! Dar mă aflu într-o situație atât de disperată, încât nu pot să-ți ascund convingerea mea că numai tu ai putea să mă salvezi.

Te rog mult, însă, să ai deosebită grijă de tine. Dacă, Doamne fereşte!, ai păți ceva din cauza mea, nu mi-aş ierta-o niciodată.

Cu drag,
Cosânzeana

P. S. Adresa mea de e-mail este:
Cosânzeana@SupraCreier.cer

Luca citi scrisoarea cu deosebită uimire, apoi avu grijă să noteze adresa de poştă electronică şi să schimbe rapid imaginea de pe ecran, pentru ca nimeni altcineva să nu vadă ce era scris acolo. Cu sufletul plin de durere, chinuit de întrebări răscolitoare, Luca abia aştepta să se termine ora despre Internet, care era ultima în ziua aceea, şi să poată vorbi cu Ursuțu' şi cu ceilalți prieteni ai lui despre mesajul pe care tocmai îl citise.

Şi Sultana îşi caută tatăl

Deodată, în mijlocul clasei, cineva se puse pe plâns. Se vedea că nu se putea stăpâni.

– Ce e, Sultana, ce se întâmplă cu tine? întrebă îngrijorată Învățătoarea.

Sultana, printre hohote de plâns, încercă să răspundă:

– Nimic, vă rog să mă iertați... nu mă pot stăpâni!

– Dar ce este, ce te-a îndurerat atâta?

Sultana făcu un efort şi se linişti. Apoi spuse:

– Vi-l amintiți pe tatăl meu?

– Desigur, răspunse Învățătoarea. Cine îl poate uita pe Domnul Dragnea, marele specialist în informatică, programatorul numărul unu din oraş?! Dar ştiam că...

– Că s-a înecat, odată cu toți pasagerii vaporului cu care voia să ajungă în Canada; aşa ştiam şi eu, spuse Sultana. Dar acum...

Sultana nu se mai putu abține şi începu din nou să plângă în hohote.

– Acum ce? întrebă Învățătoarea. Ai aflat ceva despre el pe Internet?

– Da! spuse Sultana. Priviți aici, pe pagina aceasta de mesaje.

Învățătoarea privi ecranul calculatorului de pe masa Sultanei. Erau mai multe mesaje scurte, unele nesemnate, dintre care citi câteva cu glas tare:

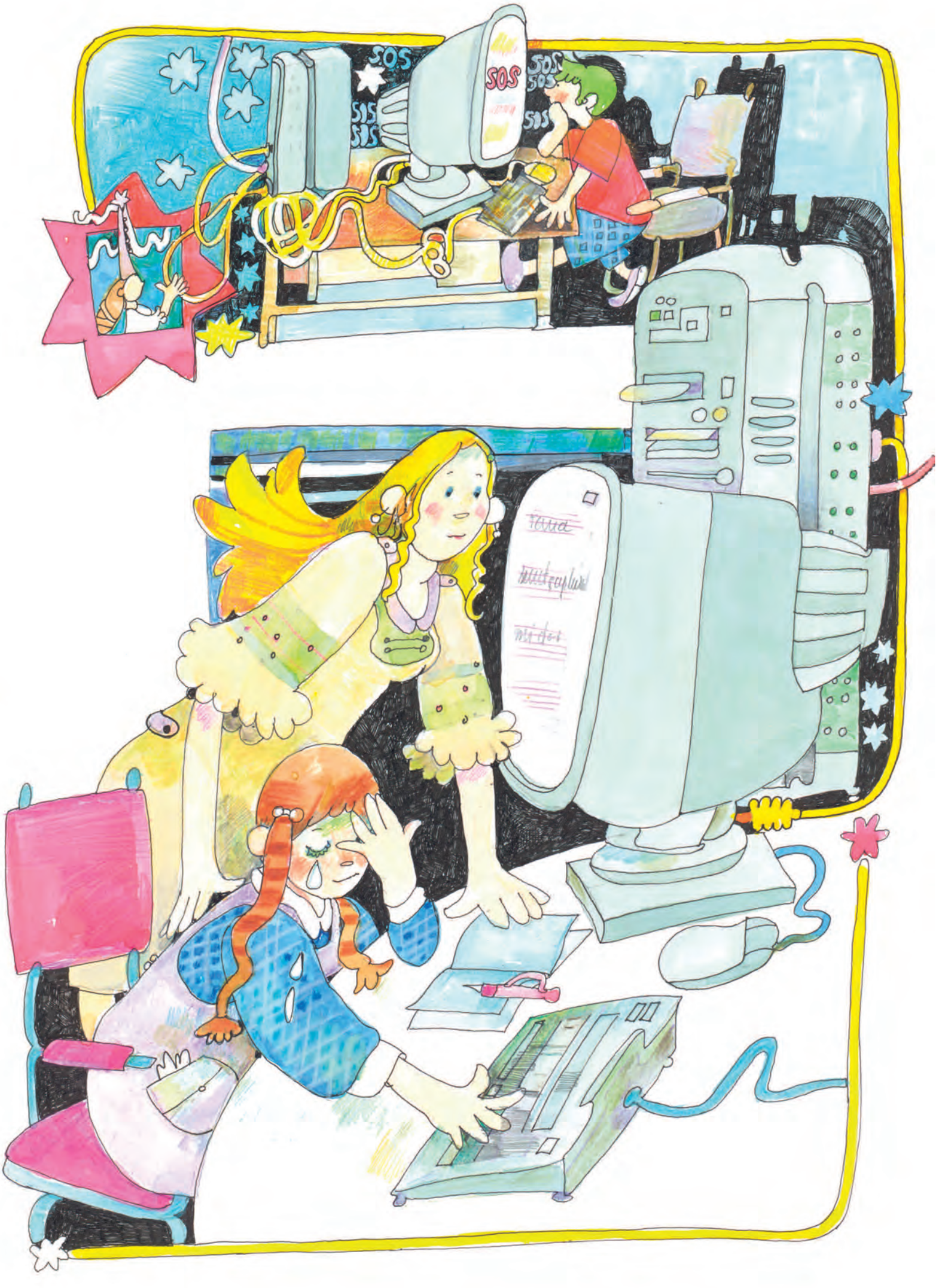
SOS
SOS
SOS
SOS
SOS
SOS
SOS

– „Către Adela, Nu uita că te aştept la Constanța, vino cu acelaşi vapor. Mama.“

„Dragă George, Ți-am trimis televizorul visurilor tale prin Andrei. Aşteaptă-l deseară la avionul liniei aeriene TAROM. Fratele tău, care nu te uită.“

„Tana, scumpa mea! Sunt captiv, dar trăiesc şi mă gândesc numai la tine şi la mama ta. Muşatlu.“

– Vedeți, acesta e el! spuse Sultana printre suspine. Şi Tana sunt eu!

– Cum aşa? se miră Învățătoarea. Ce cuvânt este acesta, „Muşatlu“?

– Da, da, e tata, aşa îl strigam eu pe tata, numele acesta i l-am dat chiar eu! strigă Sultana, fără să se poată opri o clipă din plâns.

Învățătoarea, însă, nu fu lămurită.

– Stai, fetițo, linişteşte-te, te rog şi încearcă să-ți revii. Crezi că numai o Tana sau o Sultana este pe lume? Iar Muşatlu acesta poate fi o greşeală, poate sunt două litere în plus... De ce neapărat ar fi acesta, cum crezi tu, un mesaj de la tatăl tău?!

Sultana, văzând că nu este crezută, făcu un efort supraomenesc să se oprească din hohotit.

– Iată de ce, spuse ea, când se simți mai stăpână pe sine. Eu n-am spus nimănui până acum, dar noi suntem aromâni. Acasă vorbim în dialectul aromân. Numele Tana, de la Sultana, este aromânesc. Iar lui tata, de când eram mică, eu îi spuneam „Muşatlu“, adică „Frumosul“. Pentru că muşat în dialectul nostru înseamnă frumos, iar muşatlu – frumosul. Nu e nicio greşeală: sunt convinsă că e chiar tatăl meu. Scrie că e captiv, adică prizonier undeva. E foarte clar că nu şi-a scris numele adevărat ca să nu se dea de gol față de cei care îl țin închis. Trebuie să anunțăm Poliția!

4
3
5
2
1
6
7
Jana

Învățătoarea îi dădu, în sfârşit, dreptate.

– Da, Sultana! Aşa este. Trebuie să anunțăm Poliția. Trimite textul acesta la imprimantă!

După ce mesajele de pe ecranul monitorului Sultanei au fost trimise la imprimantă şi apoi imprimate pe hârtie, Învățătoarea le spuse copiilor că sunt liberi şi o luă pe Sultana cu ea.

Copiii porniră spre casele lor, iar Învățătoarea şi Sultana se îndreptară spre Poliție. Luca le ajunse din urmă şi îi spuse Sultanei:

– Să nu mai plângi! Să fii bucuroasă că tatăl tău e în viață. Mai devreme sau mai târziu va veni acasă.

Sultana se strădui să zâmbească.

– Ai dreptate, ar trebui să fiu bucuroasă, dar sunt foarte îngrijorată din pricina faptului că este sechestrat! Eu, în străfundul sufletului, ştiam de fapt – adică simțeam – că nu a murit, dar mama nu mă credea... Nu mă credea nimeni!

Luca vru să spună ceva despre propriile lui trăiri în legătură cu tatăl său, dar se răzgândi. Spuse:

– Şi să ştii că numele Tana e foarte frumos şi ți se potriveşte foarte bine...

– Nu râzi de mine că sunt aromâncă?

Luca şi învățătoarea vorbiră în acelaşi timp; Învățătoarea spuse:

– Ce motiv ar avea să râdă?

Iar Luca:

– Ba mie mi se pare că ar trebui să fii mândră de asta!

Laura

Întâlnirea de la Palatul Violet

Ajuns acasă, Luca se asigură că mama lui nu venise încă de la serviciu, apoi se duse întins în camera lui. Îl scoase pe Ursuțu' din ghiozdan. Nu voia să afle nimeni că el încă mai mergea la şcoală cu ursulețul lui de pluş, primit cu ani în urmă cadou de la tatăl său.

Tatăl lui Luca, Domnul Undeanu, dispăruse acum câteva luni în pădurea Hotarele. I s-au găsit numai hainele. Poliția le-a trimis un comunicat oficial, arătând că, potrivit investigațiilor efectuate, Domnul Undeanu fusese victima unor animale sălbatice din pădurea Hotarele. Domnul Undeanu mergea deseori în această pădure, pentru că de aici alegea el esențele de lemn pentru jucăriile pe care tot el le proiecta pentru Fabrica de Jucării. Luca nu dăduse crezare comunicatului oficial, iar mai târziu, la prima lui întâlnire cu Vântul Turbat şi cu surorile acestuia, aflase că tatăl lui fusese răpit şi că lucrează acum la Fabrica de Jucării a Regelui Cremene, undeva, pe o planetă inaccesibilă din Galaxia Singuraticilor. Luca însă nu avea voie să spună nimănui ce aflase, pentru că atunci ar fi pierdut legătura cu Vântul Turbat şi s-ar fi topit şansele de a îl descoperi şi de a îl elibera pe tatăl său.

– Dragă Ursuțu', ce ne facem? La tata nu putem ajunge, Cosânzeana e în mare primejdie, Vântul Turbat nu vrea să ia legătura cu mine, temându-se că mă pune în mare pericol, Domnul Dragnea este sechestrat

într-un loc necunoscut, de indivizi necunoscuți... Te rog să mă sfătuieşti ce pot face eu în această situație atât de complicată, cum aş putea să-i ajut pe toți...

Nu-şi dădu seama când îl cuprinse somnul şi adormi buştean. Când veni mama, vru să-l trezească, temându-se că adormise nemâncat. Dar i se păru că se afla într-un somn mult prea profund, aşa că îl înveli bine şi îl lăsă să doarmă până dimineața.

Numai că, abia ieşi mama din cameră şi Luca simți că nu se mai afla în pat, ci... pe un nor alb! Camera lui devenise uriaşă, practic infinită, se umpluse de nori, de stele, de curenți de aer sau adieri de vânt, de parcă întregul cer intrase în ea. Iar el, culcat pe norul alb, se simți înconjurat de mai multe ființe, toate nerăbdătoare să-l vadă treaz.

Aşa că se ridică în picioare şi mare îi fu bucuria când pe norul cel alb îl văzu pe Zglobíu', calul cel alb cu puteri magice, înzestrat cu patru aripi mari, puternice, o întâlni pe Iuțita – broscuța vrăjitoare, pe Hărnicuța – albina pricepută la toate şi îl zări şi pe Colțea – câinele cu colții de neînvins.

– Dragii mei, ce bucuros sunt că vă văd! strigă Luca, în culmea fericirii. Am atâtea să vă spun!

– Şi noi ne bucurăm că suntem cu tine, Luca, dragul nostru, spuse Zglobíu'. Şi suntem gata să-ți fim de ajutor. Aşa că urcați cu toții pe coama mea şi să discutăm zburând spre Palatul Violet de deasupra norilor, la Vântul Turbat, dacă nu cumva primul drum vrei să-l facem în altă parte.

Luca se bucură.

– Ba nu, chiar acolo vreau să mergem mai întâi, Zglobíu'! Tu întotdeauna le ştii pe toate!

Zglobíu’ se ruşină şi nu mai spuse nimic. Luca încălecă pe calul cu aripi. Colțea i se aşează în poală. Iuțita hop! sări pe un umăr al lui Luca, iar Hărnicuța i se aşează pe celălalt umăr. În câteva clipe de zbor, ajunseră la Palatul Violet.

– Luca, în ce primejdie te-ai băgat venind aici! strigară îngrijorate surorile Vântului Turbat, ieşindu-i în întâmpinare şi conducându-l degrabă, împreună cu prietenii lui, în interiorul Palatului.

Cele patru surori ale Vântului Turbat erau vrăjitoare şi stăpâneau peste cele patru zări: Tuciuria stăpânea miazănoaptea, Educatoarea era mai mare peste miazăzi, Apoasa peste răsărit, iar Stinsa avea în grijă apusul.

– Ce s-a întâmplat?

– Uite, afară, chiar în spatele Palatului, se duce o luptă pe viață şi pe moarte între fratele nostru, Vântul Turbat şi calculatorul SupraCreier. Dacă, Doamne fereşte!, ați fi venit pe acolo, prin spate, praful s-ar fi ales de voi toți!

Luca nu se arătă înfricoşat.

– Zglobíu' alege întotdeauna, din instinct, calea cu cele mai mici primejdii posibile, explică el. Dar ce este cu acest calculator SupraCreier? Am citit o scrisoare disperată de la Cosânzeana, publicată pe Internet, care îmi era adresată; aici am întâlnit prima dată cuvântul SupraCreier, dar nu ştiam ce înseamnă...

Stinsa dădu a lehamite din mână:

– Of, Internet, Internet, dacă nu ar fi fost nebunia asta cu Internetul, totul ar fi fost bine acum şi Cosânzeana ar fi fost soția fratelui nostru. Plănuiam să te chemăm la nuntă... şi uite în ce situație ne-ai găsit acum. Plus că nici nu ştim cum se va termina povestea asta, dacă fratele nostru nu va păți ceva iremediabil, Doamne Dumnezeule!

Luca tot nu înțelegea.

– Ce legătură are Internetul cu toate astea?

Educatoarea îl luă deoparte, ca să-i explice totul pe îndelete.

Calculatorul SupraCreier

– În definitiv, ştii că logodnica fratelui meu, Cosânzeana, are în puterea ei o planetă din Galaxia Singuraticilor, în care până acum a locuit numai ea, în Castelul Roz, slujită fiind de un popor întreg de crocodili. Ea a fost foarte uimită să descopere că pe Pământ sunt mulți oameni care seamănă cu ea ca două picături de apă.

Luca înțelese: Cosânzeana nu ştiuse inițial că mai există şi alți oameni ca ea în Univers. De exemplu, propria lui învățătoare semăna cu Cosânzeana foarte bine în rochia ei albă şi cu părul despletit, dat pe spate. Şi a fost bucuroasă să descopere că seamănă aşa de bine cu ea multe fete de pe Pământ.

Educatoarea continuă:

– În timp ce noi făceam pregătirile de nuntă, Vântul Turbat şi-a luat logodnica într-o călătorie în jurul lumii – adică, mai bine zis, în jurul Pământului. I-a arătat tot ce era mai important – templele budiste din Asia, piramidele egiptene, jungla Amazoanelor, sanctuarele dacice, ruinele romane, Statuia Libertății, Coloana infinită şi câte şi mai câte, dar ea, din toate, a fost cel mai mult impresionată de calculatoare şi de Internet. Şi a vrut neapărat un calculator. De aici s-a tras tot răul.

– Bine, dar ce rău poate fi în a-ți dori un calculator?

Educatoarea zâmbi amar.

– Sigur, spuse ea, dacă fratele nostru i-ar fi cumpărat un calculator de pe Pământ, oricât ar fi fost de performant acel calculator, totul ar fi fost bine, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar Vântul Turbat a vrut pentru Cosânzeana lui ceea ce nimeni nu avea: un calculator cu mult mai puternic, înzestrat cu toate calitățile posibile. Pe scurt, l-a făcut el însuşi pe SupraCreier. Nu numai că face tot ce poate face orice calculator de pe Pământ; pe deasupra, SupraCreier poate crea sau recrea el însuşi aproape orice. De fapt, Vântul Turbat a dorit să realizeze un calculator care nu numai că aducea, pe ecranul monitorului său, imaginile dorite de pe Internet, ci şi putea să le recreeze, în cazul în care Cosânzeana şi-ar fi dorit vreun obiect reprezentat de aceste imagini. Adică, dacă voia Cosânzeana să aibă o maşină aşa cum apărea aceasta pe Internet, SupraCreier o şi crea pe loc. Dacă voia Cosânzeana să-i cânte Madona într-o seară, SupraCreier analiza fotografiile şi informațiile despre Madona din Internet şi crea o Madona pentru o seară, care-i cânta Cosânzenei şi tot aşa mai departe, o nebunie întreagă...

Luca păru foarte uimit.

– Bine, dar asta nu ar fi fost chiar Madona, ci doar o imagine falsă a ei.

– Desigur, dar părea amuzant pentru toată lumea şi nu făcea rău nimănui acest joc. Numai că, pentru ca SupraCreier să aibă puterea de a crea, Vântul Turbat a trebuit să-l înzestreze şi cu capacitatea de a iubi. Ştii, doar, că fără iubire nu există creație adevărată. Şi de aici vine totul...

– Să nu-mi spui că SupraCreier s-a îndrăgostit de Cosânzeana, spuse Luca.

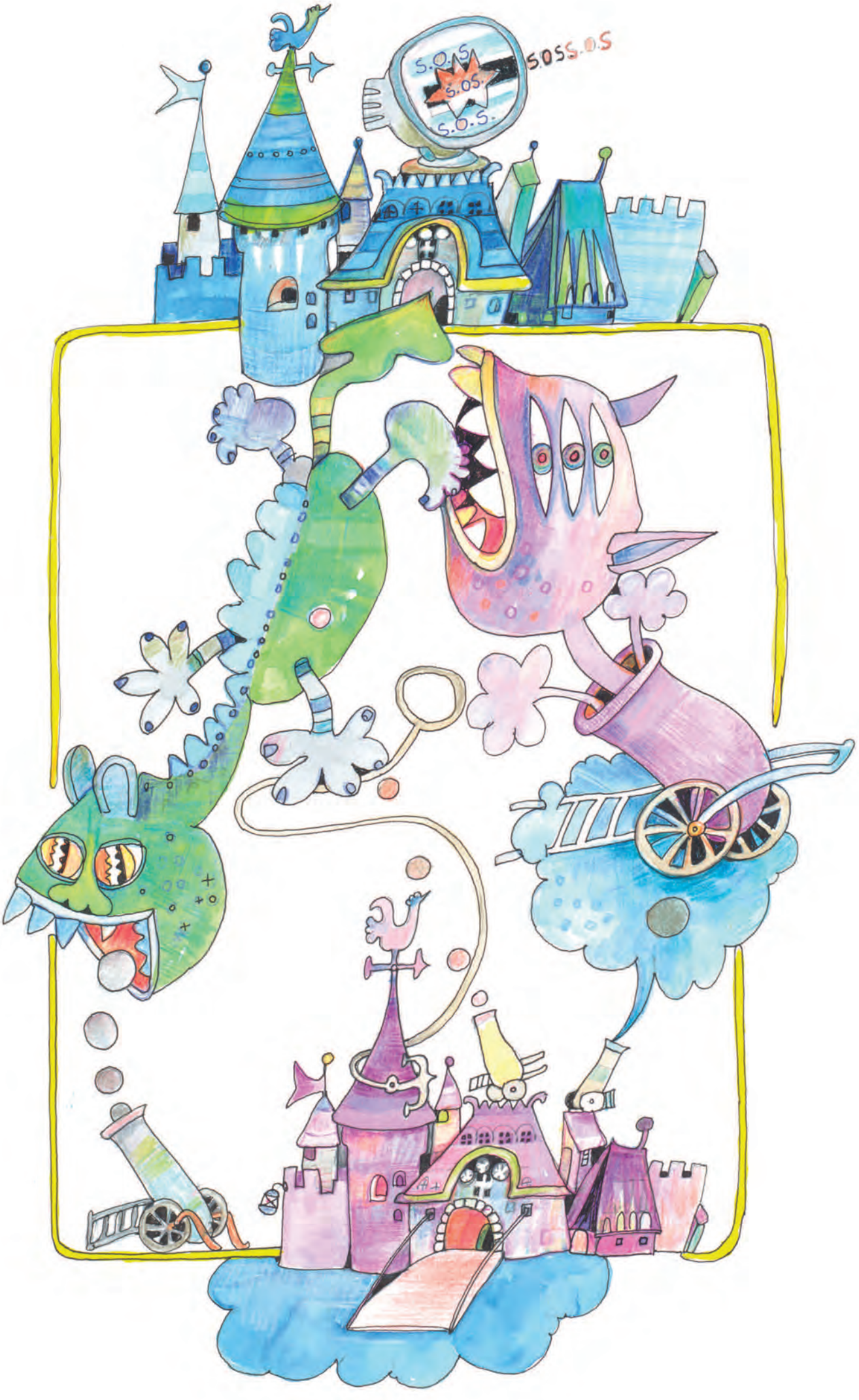
S.O.S
S.O.S.
S.O.S.
SOSS.OS

– Ba chiar asta s-a întâmplat. S-a îndrăgostit lulea şi a devenit foarte gelos pe Vântul Turbat. Drept pentru care, la un moment dat, a răpit-o pe Cosânzeana, a creat un Palat ca acesta, dar de altă culoare, Palatul Albastru, puțin mai sus de noi şi a plănuit uciderea fratelui nostru. Crede cu strășnicie că, după ce Vântul Turbat nu va mai fi, Cosânzeana se va uita numai la el, la SupraCreier.

Luca rămase foarte surprins de toată această situație.

– Şi acum? Ce se întâmplă cu Vântul Turbat?

– Ce să se întâmple? Deocamdată, fiecare dintre ei creează monştri pentru a-i trimite să se lupte cu celălalt. Şi aceşti monştri se omoară între ei în spațiul dintre cele două Palate...

Educatoarea îl luă de mână pe Luca şi îl duse la o fereastră mică, prin care se putea vedea câmpul de bătălie. Luptători uriaşi, fiare cu mii de cozi sau de capete, urşi cât nişte zgârie-nori şi balauri înfricoşători, greu de descris în termeni pământeni, ba porneau dinspre Palatul Violet, ba veneau dinspre Palatul Albastru, care se vedea mai departe, se întâlneau la mijlocul drumului şi se ucideau necruțător unii pe ceilalți.

– Uite, bătălia asta durează de nu ştiu câte zile. Şi nu există nicio modalitate de a-l ajuta pe Vântul Turbat. Primul care va ceda nervos va fi strivit de creaturile celuilalt şi va dispărea. Şi tare mi-e teamă că Vântul Turbat nu mai poate rezista mult, mai ales că nu se află Cosânzeana lângă el.

– Dar Cosânzeana cum a putut să-mi trimită scrisoarea pe Internet? întrebă Luca.

– Păi, SupraCreier îi îndeplineşte orice dorință, o lasă să privească pe Internet la ce vrea ea şi să trimită

orice mesaje vrea, pentru că ştie că nu o poate salva nimeni din captivitate.

Luca rămase multă vreme pe gânduri.

Vizita la Balaurul cu Şapte Capete

După ce îşi stoarse creierii ore în şir – timp în care lupta dintre cele două Palate devenea tot mai înverşunată –, Luca îi chemă pe prietenii lui şi ţinură sfat. Vrăjitoarele erau şi ele ocupate cu vrăjile prin care încercau să-l ajute pe fratele lor, dar până atunci nu le reuşise nimic.

– Dragii mei, cred că singura posibilitate de a o salva pe Cosânzeana este să-l atacăm pe SupraCreier de acolo de unde el nu se aşteaptă: din interior. El este conectat la Internet, pentru că altfel Cosânzeana nu ar fi avut cum să-mi trimită mesajul. Hai să-i trimitem Cosânzenei un mesaj prin care să-i spunem să păstreze mereu conexiunea la Internet...

– În niciun caz, Luca, spuse Zglobíu'. SupraCreier atât aşteaptă, să afle exact ce e cu tine: în gelozia lui, te va distruge cât ai zice peşte. Nu uita că aici nu avem de-a face cu o fiinţă normală. Aceasta e o creatură electronică cu o gândire care merge într-o singură direcţie. Să sperăm că şi fără mesajul tău, Cosânzeana nu va renunţa la Internet. De fapt, n-are cum să renunţe, e singura ei legătură cu lumea...

Luca recunoscu:

– Da, ai dreptate, Zglobíu'. Să vă spun atunci planul meu. Trebuie să-l găsim pe Domnul Dragnea,

SAHARA
SAHARA

care este cel mai bun programator pentru Internet. Cred că aceia care l-au sechestrat, chiar pentru aceasta au avut nevoie de el, altminteri nu ar fi avut el acces la rețea şi nu ar fi putut trimite mesajul acela cifrat, primit de Sultana, fiica lui. El va putea scrie un program pe care îl va trimite spre Cosânzeana prin Internet şi prin care va distruge calculatorul SupraCreier, sunt convins.

Iuțita întrebă:

– Bine, dar cum ajungem la el? Ai vreun indiciu în legătură cu locul în care se află sau cu cei care l-au răpit?

– Nu, niciunul.

Hărnicuța propuse să meargă pe Planeta Noul Pământ, unde viețuia Balaurul cu Şapte Capete. Acesta era un Balaur blând, bun şi înțelept, care cunoştea toate ființele umane de pe Pământ şi toate ființele umane de pe propria Planetă, pe care el însuşi o colonizase cu oameni de pe Pământ.

– El ne va spune unde se află Domnul Dragnea. Nu sunteți şi voi de aceeaşi părere? întrebă Hărnicuța.

Luca se declară de acord cu Hărnicuța. Îşi luară rămas-bun de la vrăjitoare şi porniră călătoria prin spațiul cosmic, pe spinarea lui Zglobíu', spre planeta Noul Pământ. Cum mergeau cu viteza gândului, ajunseră destul de repede.

– Bine ați venit, dragii mei, îi întâmpină Balaurul cu Şapte Capete, vorbind deodată, de bucurie, din toate cele şapte capete ale sale. Ştiu ce nevoie vă mână spre mine: străjerii mei au luat legătura cu mintea voastră chiar fără să vă dați voi seama. Am şi rugat o echipă de comunicare la distanță cu ajutorul gândurilor, adică de

specialişti în telepatie, să afle unde se află încarcerat Domnul Dragnea.

Luca se bucură foarte mult de frumoasa primire şi îl sărută pe Balaur, rând pe rând, pe toate cele şapte frunți ale sale. În curând veni şi şeful echipei de telepatie – care era un om ca toți oamenii, pentru că Balaurul cu Şapte Capete era conducătorul oamenilor de pe planeta sa.

– Uite ce am descoperit, spuse el, arătând un punct de pe un glob reprezentând planeta Pământ. Aici, în pustiul Sahara, la câțiva metri sub dunele de nisip, şi-a construit un uriaş buncăr o organizație teroristă, numită „Stăpânii lumii“. Aceştia vor să pună mâna pe conducerea întregului Pământ. Acum lucrează la realizarea unei arme secrete. Domnul Dragnea este unul dintre programatorii lor şi lucrează sub amenințarea permanentă a pistolului. Mergeți să-l salvați, nu?

– Da, răspunse Luca.

– I-am şi trimis un gând, ca o presimțire că va fi salvat şi că trebuie să fie pregătit. Intrarea în buncăr se face pe lângă această mică oază însemnată aici, pe glob. Trebuie însă să păcăliți radarele lor, care scrutează încontinuu cerul şi zările.

– Aceasta este uşor de făcut, spuse Zglobíu'. Ne vom învălui în nişte câmpuri de forță pe care le poate emana corpul meu la nevoie.

Balaurul cu Şapte Capete adăugă:

– Pe unghia degetului tău mic, Luca, este lipit un solz de pe trupul meu. Acesta devine un scut infailibil, dacă îndrepți degetul către zona de unde vine pericolul. N-o să vă atingă niciun glonț!

– Mulțumim pentru marele ajutor pe care ni l-ați dat, spuse Luca.

Zglobíu' privi cu atenție globul pământesc şi spuse că ştie exact unde trebuie să meargă. Îşi luară rămas-bun de la Balaurul cel blând şi înțelept şi de la oamenii de pe planeta Noul Pământ şi porniră spre deşertul Sahara.

Eliberarea marelui informatician

Era noapte peste deşertul Sahara când ajunseră acolo Luca şi cei patru prieteni ai lui. Se auzeau vânturile răscolind imensele dune de nisip, mutându-le dintr-un loc în altul, ca pe nişte valuri într-un imens ocean. Neauziți de nimeni, nedescoperiți nici măcar de radarul mascat de dune, poposiră la câțiva metri de intrarea în buncărul organizației teroriste.

– Eu nu pot merge mai departe, spuse Zglobíu'. Sub pământ funcțiile mele vitale scad mult şi ating stadiul de hibernare.

– Eu în schimb mă voi descurca foarte bine, spuse Hărnicuța. Nu uitați că primele albine au viețuit în peşteri, nu în stup. Aşa că eu voi intra prima. Dar nu singură! Le voi chema în ajutor pe toate albinele din lume.

Şi, nici nu termină bine vorba, că se şi simțiră înconjurați de roiuri nesfârşite de albine.

Luca le atrase atenția albinelor să nu-l omoare cumva cu înțepăturile lor veninoase chiar şi pe Domnul Dragnea.

– A, nu, spuse Hărnicuța. Nu vom omorî pe nimeni. Nu toți sunt terorişti. Unii sunt prizonieri nevinovați, ca Domnul Dragnea. Pur şi simplu îi vom scoate afară, între dunele de nisip.

– Eu te voi conduce după miros la Domnul Dragnea, spuse Colțea. Şi vai de teroristul care ne va sta împotrivă!

– Eu aştept aici, spuse Iuțita. O să vedeți că pot şi eu să fiu de folos…

Înconjurat de straturi-straturi de albine, Luca şi Colțea se apropiară de intrare. Santinelele simțiră zgomote şi începură să tragă fără somație. Dar Luca ridicase de mult degetul cel mic de la mâna stângă în aer – şi scutul din solz de balaur funcționa fără greş: toate gloanțele fură deviate şi nu atinseră pe nimeni.

Deodată, focul încetă. Când se apropie Luca de intrarea în buncăr, îi găsi pe terorişti legați fedeleş, cu căluşe în gură şi cu armele puse grămadă la o bună distanță de ei.

– Treabă bună am făcut, nu-i aşa? se auzi vocea Iuțitei. I-am dezarmat şi i-am legat fedeleş.

Luca se minună şi o lăudă din toată inima.

– Bravo, Iuțita!

– Ei, nu sunt singură, spuse ea, modestă. Toate broaştele din Africa mă ajută.

Atunci se văzură de jur-împrejur – cât se putea vedea prin întunericul compact al nopții – mii de broaşte, gata de acțiune.

– Perfect! Înseamnă că toți teroriştii care ies din buncăr vor ajunge în aceeaşi stare, nu-i aşa?

– Nicio grijă, Luca!

În buncăr se dăduse alarma şi fură întâmpinați cu rafale prelungi de mitraliere. Dar gloanțele, oricât de mari, nu aveau nicio putere asupra lui Luca şi a celor care erau cu el: albinele şi Colțea. Cuprinşi de panică şi simțind că se sufocă din cauza albinelor, ba mai şi primind câteva înțepături, teroriştii renunțară la luptă

şi căutară să iasă cât mai repede afară din buncăr. În câteva clipe, fugiră toți.

În buncăr era lumină şi se puteau vedea gratiile după care erau ținuți ostaticii care fuseseră obligați să lucreze pentru terorişti. Erau zece bărbați şi cinci femei, toți cu lanțuri la picioare. Colțea sparse lacătele, rupse lanțurile şi îi eliberă pe toți în câteva clipe.

Luca îl recunoscu pe Domnul Dragnea.

– Ce bine semănați cu Sultana! spuse cu voce tare.

– Iar tu eşti unul dintre colegii ei, nu-i aşa? Cred că te cheamă Luca. Am şi avut un vis – se făcea că vii să mă salvezi… Cum ai reuşit să ajungi până aici? zise Domnul Dragnea, neputându-şi veni în fire de uimire.

– Domnule Dragnea, avem o mare nevoie de dumneavoastră. Nu vă putem explica acum despre ce este vorba, dar va trebui să numiți aici un şef dintre foştii ostatici, să vă luați calculatorul la care lucrați şi să veniți cu noi. Şefului numit de dumneavoastră îi voi încredința sarcina de a chema poliția – prin poşta electronică, prin radio, cum va putea –, de a salva pe toată lumea şi de a-i preda pe terorişti. Teroriştii sunt toți afară, la intrare, legați fedeleş.

Colțea luă calculatorul repartizat de terorişti Domnului Dragnea şi ieşi cu el afară. Domnul Dragnea o desemnă pe una dintre femei, Doamna Valor, pe care o caracterizã ca fiind cea mai curajoasă şi mai întreprinzătoare, să conducă operațiunile de salvare a întregii echipe şi de predare a teroriştilor către Poliție.

Nu murise niciun terorist: toți erau la intrarea în buncăr, claie peste grămadă, legați ca nişte pachete cu o sfoară care nu se putea tăia decât cu raza laser. Doamna Valor şi echipa sa îi târâră înăuntru şi îi vârâră după gratii. Apoi, prin radio, purtă o lungă dis-

cuție cu poliția din Cairo. Polițiştii promiseră că vor ajunge acolo cu avioanele în câteva ceasuri. O anunțară că Interpolul îl căuta pe Domnul Dragnea – pentru că fusese dat dispărut de Poliția Română – şi întrebară dacă făcea parte dintre ostatici şi cum se simțea.

Numai că, între timp, Luca şi prietenii săi îl şi duseseră pe Domnul Dragnea la Palatul Violet şi îi explicaseră despre ce era vorba.

Aromânul îl distruge pe SupraCreier

Camera în care SupraCreier o închisese pe Cosânzeana nu avea ferestre către Palatul Violet, ci către partea diametral opusă, aşa că aceasta nu ştia nimic despre lupta grozavă ce se ducea între Vântul Turbat şi SupraCreier. Ajunsă în pragul disperării, frumoasa fată îşi amintea cum, încă de la început, când SupraCreier dăduse primele semne de comportament nepotrivit față de ea şi de agresivitate față de Vântul Turbat, îl rugase pe logodnicul ei să-l cheme pe Luca în ajutor.

– Luca are o intuiție extraordinară, care îl ajută să vadă mult mai clar soluția unei probleme complicate pentru noi, încercase ea să-l convingă.

Dar Vântul Turbat i-a explicat că SupraCreier reacționează cu o viteză superioară oricărei intuiții umane şi că numai el, creatorul lui SupraCreier, îl mai poate ține sub control şi anihila.

– Luca ar putea fi distrus instantaneu de o rază ucigaşă pe care SupraCreier o sintetizează cât ai clipi, explicase el.

Dar Cosânzeana ştia că toată situația nu era decât o urmare a supărării pe care o simțea Ursitoarea cea necruțătoare pe ea şi pe Vântul Turbat, pentru că Vântul Turbat refuzase să se însoare cu fiica ei, Sortița. Ce răzbunare ar fi pentru Ursitoare să vadă cum propria

creație a Vântului Turbat îl distruge pe acesta şi îi aduce nenorocire pe viață Cosânzenei!

Fiind aşa, numai sufletul nevinovat al lui Luca ar rezolva situația. De aceea, Cosânzeana căuta zilnic pe Internet o modalitate de a lua legătura cu Luca, pentru că Internetul era singurul mijloc de comunicare cu lumea pe care i-l permitea SupraCreier.

Şi iată, Cosânzeana chiar descoperi că tocmai se crease pe Internet o adresă de poştă electronică în care apărea numele lui Luca! Trimise câteva mesaje, dar nu primi niciun răspuns. Dar găsirea acestei adrese îi reaprinsese speranța în suflet şi o făcea să stea neclintită în fața ecranului uriaş pe care SupraCreier i-l instalase în frumoasa cameră transformată în închisoare.

În fiecare zi, SupraCreier i se înfățişa Cosânzenei sub formă umană, luând înfățişarea unui bărbat din ce în ce mai chipeş şi mai fermecător.

– Aşa îți plac? o întreba el pe biata fată. Te-ai putea îndrăgosti de mine dacă aş avea mereu înfățişarea asta?

Cosânzeana încerca să-l convingă să renunțe, pentru că iubirea dintre ei doi ar fi fost imposibilă.

– Nu, nu, se încăpățâna SupraCreier. Eu te iubesc foarte mult şi voi continua să sintetizez toate gândirile şi trăirile tale până voi putea lua înfățişarea bărbatului irezistibil pentru tine.

Şi SupraCreier retopea forma umană, reîncarnându-se mereu într-un alt şi alt personaj, cu un chip tot mai frumos, cu o purtare tot mai dulce, mai blândă şi mai drăgăstoasă, cu o voce tot mai plăcută şi mai mângâietoare, cu o gândire tot mai sclipitoare, doar-doar o va putea cuceri pe Cosânzeana.

– Am citit pentru tine toate cărțile din lume, am scanat şi analizat toată ştiința şi filosofia omenirii, am

trăit artistic în fața tuturor tablourilor şi a celorlalte capodopere plastice prezentate pe Internet, am ascultat toate simfoniile... Vei vedea, în curând vei avea lângă tine Omul tău Ideal, continua SupraCreier, cu o perseverență diabolică, să încerce să o convingă pe Cosânzeana să-l uite pe logodnicul ei şi să se îndrăgostească pentru totdeauna de el.

Numai când Cosânzeana aducea vorba despre Vântul Turbat şi încerca să afle ceva, cât de puțin, despre el, SupraCreier se tulbura şi se întrista şi refuza să-i dea fetei şi cea mai mică informație. Spunea numai:

– Termin eu cu el, nu avea tu grijă.

Şi dispărea din camera Cosânzenei, preocupat să prelucreze datele în circuitele sale integrate care ocupau mai tot restul Palatului Albastru.

Cosânzeana nu avea de unde să ştie că SupraCreier era, în paralel, ocupat cu crearea de monştri distrugători pe care îi asmuțea împotriva Palatului Violet al Vântului Turbat şi al surorilor acestuia.

Deodată, pe ecranul uriaş din camera Cosânzenei, apăru următorul mesaj:

Către Cosânzeana@SupraCreier.cer

Dragă Cosânzeana,

Mă numesc Emil Dragnea şi doresc să te informez că, dacă apeşi pe tasta D pentru Da, dorința ta de liber-

tate se va îndeplini. Dacă nu ai această dorință, apasă pe tasta N – adică Nu.

Multe salutări de la Luca.

Cu drag,

Emil Dragnea, informatician

Cosânzeana înțelese pe dată că scrisoarea cuprindea un program prin care se anihila puterea lui SupraCreier. Dar şi calculatorul realiză că este vorba de un program distrugător ce veni în căsuța poştală electronică pe care o crease el însuşi pentru Cosânzeana pe discul său de bază.

– Cosânzeana, strigă pentru prima dată speriat SupraCreier, nu atinge tastatura! Aşteaptă-mă puțin! Te rog, iubita mea, în numele iubirii infinite pe care ți-o port...

Fata se sperie, gândindu-se că în câteva secunde de ezitare SupraCreier poate crea un program de autoapărare în fața programului trimis de Emil Dragnea, informaticianul. Nu ştia, desigur, că programul era extrem de complicat şi extrem de greu de contracarat, astfel încât chiar şi lui SupraCreier i-ar fi trebuit un an de zile pentru a-şi putea crea un program de apărare. Aşa că nu mai stătu deloc pe gânduri, purtată de imensa ei dorință de a se vedea liberă cât mai curînd, apăsă pe tasta D, strigând:

– Da! Da, vreau să fiu liberă acum şi pentru totdeauna!

În clipa în care Cosânzeana atinse tasta D, se lansă în memoria lui SupraCreier programul prin care se

ştergeau instantaneu toate informațiile de pe discurile acestuia şi întreaga lui capacitate creatoare se topi ca prin farmec.

Atunci Cosânzeana putu intra în camera de la fereastra căreia se vedea Palatul Violet. Mare îi fu spaima şi durerea când văzu uriaşul, grotescul şi înspăimântătorul câmp de bătălie – adică spațiul dintre cele două Palate, în care monştrii inimaginabili se înfruntau şi se zdrobeau fără milă unul pe celălalt. Dar deodată apăru în mijlocul lor Luca, pe calul înaripat. Pe degetul lui arătător se aşezase Hărnicuța. Luca arăta cu degetul spre câte un monstru, iar Hărnicuța lungea acul ei, care părea o rază laser, până atingea ființa cea respingătoare şi o distrugea. Aşa curăță Luca tot câmpul de bătălie în fața ochilor plini de uimire şi de spaimă ai Cosânzenei, care se uita din Palatul Albastru, dar şi ai Vântului Turbat, care supraveghea bătălia din camera sa din Palatul Violet. Când niciun monstru nu mai rămase în viață, cei doi logodnici se văzură unul pe celălalt şi îşi făcură semne, plini de o nesfârşită bucurie. Abia în acel moment înțelese şi Vântul Turbat că SupraCreier fusese învins.

Atunci, Vântul Turbat ieşi din camera lui, în care se încuiase pentru ca nimeni să nu-l tulbure în timpul grozavei lupte pe care o dusese atâtea şi atâtea zile şi, fără să adreseze niciun cuvânt nimănui, zbură spre Palatul Albastru şi într-o clipă o aduse pe Cosânzeana în Palatul său. Abia atunci li se alătură celorlalți şi întrebă, plin de uşurare şi de curiozitate, cum de a fost posibilă distrugerea lui SupraCreier.

Nunta Vântului Turbat şi a Cosânzenei

Luca i-l prezentă pe Domnul Dragnea şi îi explică tot ce se întâmplase. Vântul Turbat le mulțumi din suflet, atât lui Luca şi prietenilor acestuia, cât şi Domnului Dragnea.

– Din acest moment, spuse el, Domnule Dragnea, vă consider fratele meu, ca şi pe Luca. O rugăminte am, însă: vă rog să nu dezvăluiți nimic nimănui din tot ce ați văzut aici. Numai în felul acesta putem continua să ne întâlnim, să păstrăm legătura unul cu celălalt.

Cosânzeana le mulțumi şi ea tuturor. Iar cele patru surori-vrăjitoare spuseră că nu este niciun motiv pentru care să se mai amâne nunta celor doi. Aşa că îi de-

clarară soț şi soție şi îi invitară pe toți la masă, anunțându-i că au pregătit cele mai bune mâncăruri ce se pot găsi în toate cele patru zări.

Petrecură cu mare veselie, iar la sfârşit, Domnul Dragnea spuse:

– Pe mine ar trebui să mă duceți din nou la buncărul teroriştilor din pustiul Sahara. Dacă ajung înainte să apară avioanele Poliției de la Cairo, nu va trebui să povestesc nimic din ce s-a întâmplat între timp.

– Aveți perfectă dreptate, Domnule Dragnea. În felul acesta puteți păstra secretul în legătură cu noi. Iar tu, Luca, trebuie să ajungi acasă înainte de a se trezi mama ta din somn. Trebuie de asemenea să ai timp să te pregăteşti pentru şcoală.

Luca, Domnul Dragnea, Zglobíu', Iuțita, Hărnicuța şi Colțea îşi luară rămas-bun de la Vântul Turbat, de la Cosânzeana şi de la cele patru vrăjitoare – Tuciuria, Apoasa, Stinsa şi Educatoarea, urându-le noroc şi fericire întru toți vecii şi ajunseră în Sahara cât ai clipi.

Domnul Dragnea se despărți de Luca şi de prietenii acestuia şi intră în buncăr. Îl întâmpină cu bucurie Doamna Valor, care îl informă că polițiştii urmau să sosească dintr-o clipă într-alta şi că promiseseră că îi vor duce pe toți foştii ostatici la casele lor, fiecare în țara lui.

O foarte matinală convorbire telefonică

Zglobíu' îşi continuă zborul şi se opri pe norul din camera lui Luca, de unde porniseră în ajutorul Cosânzenei. Luca le mulțumi din nou din suflet prietenilor lui şi, în timp ce îşi lua rămas-bun de la ei, adormi. Când se trezi, era în patul lui, norii din cameră dispăruseră, iar Ursuțu' stătea cuminte sub pernă. Luca îl mângâié şi spuse:

– Ştiu că tu m-ai ajutat să fac toate aceste lucruri şi că Zglobíu', Iuțita, Hărnicuța şi Colțea sălăşluiesc în tine. Le-am mulțumit şi lor şi îți mulțumesc şi ție, din inimă, Ursuțu'! Ce m-aş face fără tine?!

Ursuțu' nu spuse nimic, iar peste puțin timp intră mama şi-i spuse că a sosit momentul să se pregătească pentru a pleca la şcoală. În acea clipă sună telefonul.

– Cine sună oare aşa de devreme? se întrebă Doamna Undeanu, ridicând receptorul.

Era Sultana.

– Uite, Luca, este pentru tine! spuse mama şi îi dădu receptorul.

Cei doi colegi îşi urară „Bună dimineața!", iar Sultana, gâtuită de emoție, îi transmise pe nerăsuflate vestea cea mare:

– Luca, vreau să-ți spun că am o mare, mare bucurie: tata tocmai a venit cu un avion al Poliției din Cairo.

Am vrut să fii primul care află, pentru că ieri ai fost atât de drăguț cu mine...

– Mă bucur foarte mult, Tana, îi răspunse Luca. Te rog să-i transmiți salutările mele lui Muşatlu, adică Domnului Dragnea, dacă îşi mai aduce aminte de mine.

– O, îşi aduce aminte perfect. Ai fost primul despre care a întrebat în clipa în care s-a întors acasă!

Din partea autorului

Iar acum, dragii mei prieteni, eroii noştri vă dau întâlnire în povestea următoare, adică *Planeta Gânditoare.* Ce se va întâmpla, oare? Luca îşi va pune din nou viața în primejdie, într-o nouă aventură intergalactică, luptându-se cu Piraţii Cosmici. Procurați-vă cartea din vreme, pentru că tirajul ei este redus (adică este tipărită într-un număr mic de exemplare) şi ar fi păcat să rămâneți fără ea.

De asemenea, dacă nu ați citit până acum *Vântul Turbat,* vă recomand să o faceți, pentru că din ea veți afla cum s-a împrietenit Luca cu Vântul Turbat şi cu surorile acestuia şi cum a dobândit prietenia calului cu aripi Zglobíu', a broscuței Iuțita, a albinei Hărnicuța şi a câinelui Colțea.

Totodată, vă rog să-mi spuneți dacă v-a plăcut *SupraCreier – Calculatorul Îndrăgostit* şi ce vi s-a părut mai interesant în carte. Trimiteți-mi mesajele voastre pe una dintre următoarele adrese de e-mail:

doncoresi@yahoo.com
doncoresi@epublishers.info

Vă mulțumesc!

Don Coresi

Recunoşti personajul?

Iar acum aş vrea să vă propun jocul *Recunoşti personajul?*

Pe paginile următoare apar ilustrații în care se regăsesc multe dintre personajele cărții. Le recunoaşteți?

Verificați dacă le ştiți, folosind cheia de mai jos:

1. Luca
2. Ursuțu'
3. Zglobíu
4. Iuțita
5. Hărnicuța
6. Colțea
7. Educatoarea
8. Tuciuria
9. Apoasa
10. Stinsa
11. Cosânzeana
12. Vântul Turbat

7
10
8
9
3
4
6
5
1
2

11
12
7
9
10
8
4
6
5
3
1
2

Cuprins

7	Imnul Internetului
9	Satul global
15	Cu drag, Cosânzeana
17	Şi Sultana îşi caută tatăl
23	Întâlnirea de la Palatul Violet
29	Calculatorul SupraCreier
35	Vizita la Balaurul cu Şapte Capete
41	Eliberarea marelui informatician
47	Aromânul îl distruge pe SupraCreier
53	Nunta Vântului Turbat şi a Cosânzenei
56	O foarte matinală convorbire telefonică
58	Din partea autorului
59	Recunoşti personajul?

ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTILOR

SUPRA CREIER

Calculatorul Îndrăgostit

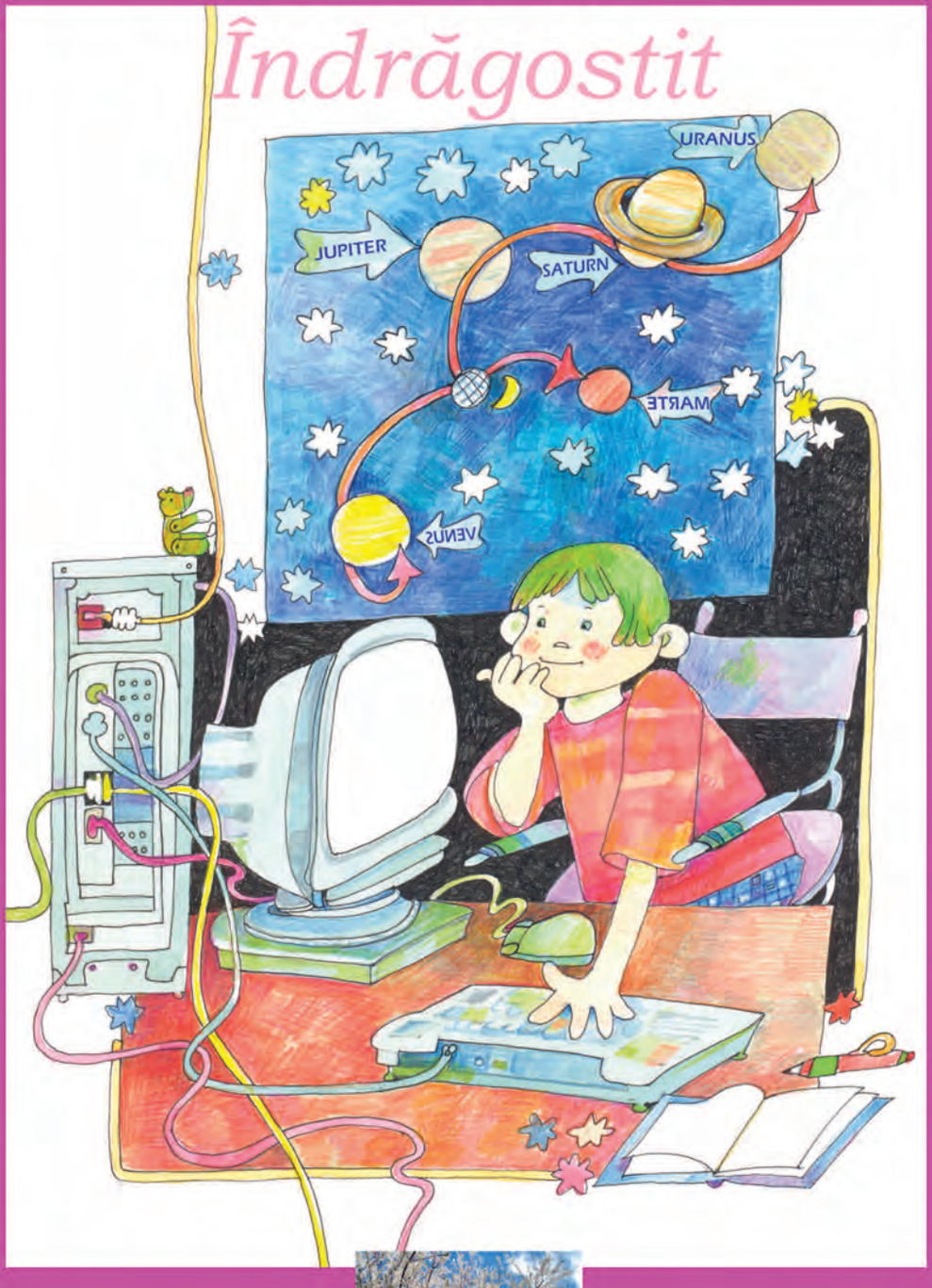

de DON CORESI

ePublishers